

KIŠKELIO PASAKA

Mažas mielas kiškėlis gimė vasaros pradžioje. Jis buvo rudas, kaip jo kaimynas ežys. Jo kailiukas buvo švelnus, šiltas ir puikiai maskavo kiškėlį žolėse ir krūmynuose. Vasarą, kol kiškėlis buvo visai mažutis, mama leisdavo jam išlįsti iš urvelio ir pažaisti, bet tik netoli namučių, kartu su kaimynu eželiu, arba stirniukais-dvynukais. Jie taipogi buvo rudi, tik jų kojos buvo gerokai ilgesnės.

O atėjus rudenii, kiškeliui kažkas pasidarė. Jis nebegalėjo taip puikiai slėptis, prigludęs prie žemės. Kiškeliio ausytės ir priekinės letenėlės pasidarė baltos ir matėsi iš toli. Todėl jis tapo lengvai pastebimas ant tamsios rudeninės žemės ir pradėjo bijoti kaimynės lapės. Mama kiškienė sakė kad atėjus laikui, viskas susitvarkys.

Atėjo žiema. Vieną gražią dieną kiškėlis užsižaidė prie savo urvelio šviežiame sniege ir pakėlęs savo dideles rudas akis pamatė, kad jį stebi lapė. Išsigandęs, puolė bėgti. Lapė - iš paskos. Kiškėlis lėkė akis išdegęs, tačiau jėgos seko. Tada jis padarė tai, ką padaro visi išsigandę kiškiai - pritūpė prie žemės ir sustingo iš baimės. O laputė - jūs tik įsivaizduokite, prabėgo pro šalį jo nepastebėjusi!

Grįžęs namo, kiškėlis papasakojo mamai kas nutiko. Kiškienė nenustebo. Ji pasakė – „Pažvelk į save. Tavo kailiukas žiemai pabalo. Taip atsitinka visiems kiškeliams, jie taip maskuojasi ir slepiasi nuo plėšrūnų.“ Tada kiškėlis pamatė kad ir jo mamytės kailiukas baltas, kaip šviežias sniegas. Gamta pati nudažo kiškėliams kailiukus baltai, kad jie galėtų išgyventi žiemą.